

Fout, stout en
onweerstaanbaar!

MEREDITH WILD

Harde leugen

INTERNATIONALE EROTISCHE BESTSELLER

ROMAN

MEREDITH WILD

Harde leugen

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Hardpressed*

Oorspronkelijke uitgever: Waterhouse Press LLC

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagontwerp: Andrew Smith, www.asmithcompany.co.uk

Omslagbeeld: Bob Cornelis/Getty Images

Auteursfoto: Birch Blaze Photography

Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2013 Meredith Wild

Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Deze uitgave is tot stand gekomen door
bemiddeling van Grand Central Publishing, New York.

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 468 0 | NUR 302

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Jonathan

HOOFDSTUK 1

‘Niet te geloven dat ik dit nou toch weer doe,’ zei ik.

Blake liet zijn arm om mijn schouders glijden. Hij trok me dicht tegen zich aan en ik leunde tegen zijn vertrouwde warme lichaam. We stapten zijn kantoorgebouw uit en liepen een paar straten verder. Hij boog zich naar me toe en gaf me een geruststellende kus op mijn wang.

‘Dit keer haal ik geen geintjes uit. Dat beloof ik.’

Ik lachte en rolde met mijn ogen. ‘Nou, dat is een hele geruststelling.’

Ik geloofde hem bijna. De afgelopen paar weken waren intens geweest, maar er was iets veranderd tussen ons. Ik mocht dan een grapje maken, maar hij had nu wel mijn vertrouwen. Na al mijn felle protesten en wanhopige pogingen om me te verzetten tegen wat ik voor hem voelde, had ik hem eindelijk binnengelaten. In elk geval meer dan ik iemand anders ooit had binnengelaten, en niets had ooit beter gevoeld.

Hij glimlachte ondeugend naar me. ‘Maak je niet druk. Ik had Fiona nooit zover kunnen krijgen om nog een keer zo’n stunt uit te halen.’

Blakes zus Fiona, die was gekleed in een witte capribroek en een mouwloze blouse van donkerblauw chifon, wachtte ons al op bij de ingang van een schilderachtig koffiebarretje. We parkeerden recht voor de ingang. Op het gegraveerde uithangbord erboven stond *Mocha*. Een jonge klant zwaaide de deur open en het diepe aroma van versgemalen koffie en chocolade kwam naar buiten zweven, waardoor er allemaal blije signalen afgingen over mijn hele lichaam. Ik was onze oorspronkelijke missie alweer bijna vergeten toen Fiona ons naar een naamloze deur naast de bar wenkte.

‘We moeten naar boven.’ Ze ging ons voor langs een smalle trap naar de eerste verdieping.

‘Van wie is dit gebouw, Fiona?’ Ik probeerde het luchtig te laten klinken, maar wie hield ik nou eigenlijk voor de gek? Het feit dat we op een paar korte passen afstand van een constante cafeïnebron waren, was al een belangrijk pluspunt, maar Fiona kende mijn mening over huren van Blake of van een van zijn dochterbedrijven. Ik vertrouwde Blake, maar toch deed hij nog altijd zijn uiterste best om bij elke mogelijke gelegenheid innig betrokken te worden bij mijn zakelijke bezigheden.

Blake was zelf een vat vol tegenstrijdigheden. Hij kon het ene moment lief en hartverscheurend teder zijn en me het volgende moment ontzettend op stang jagen met zijn dwangmatige controleneigingen. Overdag kon hij mijn groeiende bedrijf helemaal sufmicromanagen en elke avond als we door de deur stapten kon hij me helemaal sufneuken. Ik geef toe dat ik het allebei soms nodig had, maar ik wist nog steeds niet precies wat ik van al dat dominante gedrag in mijn leven vond. Ik vond het eng om hem binnen te laten, maar ik leerde al om er meer open voor te staan, om hem zo veel mogelijk te vertrouwen.

Vandaag wilde het deel van mij dat apart en onafhankelijk

van Blake wilde zijn, absoluut zeker weten dat hij me niet weer een streek leverde.

‘Ik kan je verzekeren dat Blake geen enkel aandeel in het eigenaarschap van het pand heeft,’ stelde Fiona me gerust.

Dat was allemaal leuk en aardig, maar nog niet zo lang geleden had ze me verslingerd laten raken aan een prachtig verbouwd appartement in het gebouw van bruinrode zandsteen aan Commonwealth Avenue dat Blake niet alleen bezat, maar waar hij bovendien in woonde. De gevoelige lijn tussen onze privélevens en onze bedrijven was al veel te wazig. Deze keer hield ik voet bij stuk.

‘Dat is goed om te horen.’

Fiona greep in haar tas. Ondanks mijn bange voorgevoelens groeide mijn verwachting. Ze deed de deur van het slot en we liepen de ruimte in. De lange kamer was klein, in elk geval vergeleken met Blakes kantoor. Hoewel het er muf was en hard een schoonmaakteam nodig had, was het een veelbelovende ruimte. Achter me slaakte Blake een zucht.

‘Fiona, kom op zeg. Is dit het beste wat je hebt?’

Ze wierp hem een geërgerde blik toe.

‘Wij – Erica en ik – hebben haar budget besproken en voor de locatie en de afmetingen is dit een aardige optie. Uiteraard kan de ruimte nog wel wat aandacht gebruiken, maar je moet toegeven dat het potentieel heeft.’

Ik keek uitgebreid rond en zag de vele mogelijkheden voor me. Ik was zo druk bezig geweest om de boel gaande te houden vanuit mijn appartement terwijl ik ondertussen personeel aan het aannemen was, dat ik niet de kans had gehad om enthousiast te raken over deze stap. Maar dit kon heel leuk worden.

‘Wat een prachtige houten vloeren.’

‘Ze zijn smerig.’ Blake schoof met de zool van zijn schoen

over de vloer en trok een vage streep door het stof.

‘Toon eens een beetje visie, Blake. We moeten het gewoon schoonmaken, en met een paar verbeteringen zou dit absoluut de sfeer van een coole designstudio kunnen krijgen.’

‘Precies. Kale bakstenen muren raken nooit uit de mode,’ voegde Fiona eraan toe.

‘Nogal oud.’ Blake trok een rimpel in zijn neus.

Ik lachte en gaf hem een klap op zijn schouder. ‘Laat maar eens een gebouw in Boston zien dat niet oud is.’

De ruimte leek totaal niet op de gerenoveerde moderne kantoren van de Landon Group, maar ik had bescheiden, realistische verwachtingen. De huidige staat van de ruimte liet nogal te wensen over, maar met wat inspanning en een paar toevoegingen konden we er wel wat van maken.

We stopten voor de grote ramen die op straat uitkeken. Er trok een huivering van opwinding door me heen. Het zou een grote mijlpaal zijn om het bedrijf zijn eigen adres te geven. Dat zou alles wat we tot nu toe hadden bereikt zo veel echter laten lijken.

Ik draaide me om om Fiona’s reactie te peilen. ‘Ik geloof dat ik het mooi vind. Wat vind jij?’

Fiona tuitte haar lippen en keek om zich heen. ‘De prijs is redelijk en de huurvoorwaarden bieden je opties tot uitbreiding. Alles bij elkaar zou ik zeggen dat dit een goede zet is. Kun je jezelf hier zien werken?’

‘Ja, dat kan ik wel.’ Ik glimlachte, want ik had hernieuwd vertrouwen gekregen in Fiona’s makelaarsvaardigheden. Tenslotte hadden we een prettige, betaalbare werkplek nodig voor de nieuwe teamleden van Clozpin, het mode-sociaalnetwerk dat ik het afgelopen jaar had opgebouwd.

‘Laat me wat telefoontjes plegen en kijken of ik de prijs nog

wat omlaag kan krijgen voor je. Want Blake heeft gelijk: het is hier best wel smerig. Bovendien, als je van plan bent het op te knappen, geeft dat ons iets om mee te onderhandelen.' Fiona trok haar telefoon tevoorschijn en liep naar de hal, waarmee ze ons weer alleen liet.

'Je hebt me niet gevraagd wat ik ervan vind.' Blake gaf me een scheve glimlach.

'Dat komt doordat ik al weet wat je ervan vindt.'

'Ik zou je twee keer zo veel vierkante meter kunnen geven en je zou niet eens het gebouw hoeven verlaten om me te komen opzoeken. Bovendien zou je het vriendinnetjestarief krijgen, waarvan ik denk dat het ongeëvenaard is in dit deel van de stad.'

Er viel niet te ontkomen aan Blakes ongevraagde assistentie bij alle zaken. Tuurlijk, hij was overheersend, dwangmatig en doordrammerig als de pest, maar uiteindelijk was hij oplossingsgericht. Als de mensen om wie hij gaf in de problemen kwamen of iets nodig hadden, schoot hij te hulp, en daarbij keek hij niet op een dollar.

'Ik waardeer het aanbod. Echt waar. Maar op onafhankelijkheid kun je geen prijs zetten, Blake.' We hadden het daar al eens eerder over gehad, en ik hield voet bij stuk. Hij moest erop vertrouwen dat ik dingen in mijn eentje voor elkaar kon krijgen. Dat vertrouwen werkte beide kanten op.

'Je kunt best onafhankelijk zijn. We leggen het allemaal schriftelijk vast.'

'In mijn ervaring zorgt schriftelijk vastleggen er alleen maar voor dat ik ten minste voor een bepaalde periode afhankelijk ben van je overvloedige middelen.' Blake had me al gebonden aan een huurcontract van een jaar met mijn appartement, hoewel hij nog geen huurcheque van me had verzilverd.

‘Noem het maar huursubsidie. Je zou het vriendinnetjestarief kunnen vastzetten voor een contract van, laten we zeggen, twintig jaar, en dan kunnen we daarna weer verder onderhandelen.’ Hij sloeg zijn armen om me heen en drukte me stevig tegen zijn borst, met zijn lippen centimeters van die van mij.

Mijn hart bonsde. Dit ging verder dan ons gebruikelijke gebabbel om elkaar te proberen te slim af te zijn. We waren nog maar een paar weken samen en nu zat hij al aan de lange termijn te denken? Mijn lippen gingen een stukje van elkaar en ik had moeite om een volle ademteug te nemen. Blakes woorden en zijn nabijheid zetten mijn wereld op zijn kop, steeds maar weer. Niemand had ooit zo’n invloed op me gehad, en ik begon langzamerhand te leren hoe ik moest genieten van de achtbaan.

‘Leuk geprobeerd,’ fluisterde ik.

Hij gromde en sloot zijn mond over die van mij. Hij pakte me met een tedere gretigheid en plaagde me met zijn tong, met kleine likjes.

‘Je maakt me gek, Erica.’

‘O ja?’ hijgde ik, in een poging niet te kreunen terwijl ik uitademde.

‘Ja, in elk mogelijk opzicht. Laten we hier weggaan. Fiona kan het papierwerk wel afronden als je vastbesloten bent dit krot te huren.’

Hij greep mijn heupen en klemde me vast tussen zijn keiharde lichaam en de muur achter me. Ik wist niet waarom hij me zo graag tegen harde oppervlakken drukte, maar ik vond het *fucking* heerlijk. Ik liet mijn handen door zijn haar glijden en kustte hem hulpeloos terug. Ik vergat mezelf zo gemakkelijk in zijn omhelzing. Hoe laat was het? Waar moest ik later op de dag nog naartoe? Ik ging in gedachten elk mogelijk obstakel na

dat tussen mij en naakt zijn met Blake stond. Zijn dij vond de ruimte tussen mijn benen, en daarmee oefende hij precies de juiste hoeveelheid druk uit zodat de vouw in mijn spijkerbroek door mijn onderbroek heen tegen me aan wreef.

‘O, god.’

‘Ik zweer je dat als er een schoon oppervlak was in deze ruimte, ik je er nu meteen op zou neuken.’

Ik giechelde. ‘Je bent vreselijk.’

Zijn ogen werden donker. ‘Je weet niet half hoe vreselijk.’

‘Ahum.’

Fiona leunde tegen de deurpost, met grote ogen.

Blake stapte abrupt naar achteren, waardoor hij me duizelig en heel even verward achterliet. Voor de allereerste keer zag ik hem blozen, terwijl hij zijn vingers door zijn haar liet gaan, schijnbaar beschaamd omdat hij was betrapt door zijn zusje terwijl hij aan het vrijen was.

‘Als jullie twee klaar zijn: ik heb de prijs nog een paar honderd dollar omlaag gekregen. Kunnen we hier een beslissing over nemen, of wil je nog wat meer plekken in verschillende delen van de stad zien?’

Ik rechtte mijn rug en stapte weg van Blake om bij haar te gaan staan; ik wist dat hoe verder weg ik was, hoe helderder ik kon nadenken.

‘Beslissing genomen. Laten we het doen.’

‘Nieuw hier?’

De rondborstige roodharige die twee dampende crème brûlée-lattes opdiende, onderbrak mijn gedachtegang terwijl ik met obsessieve zorgvuldigheid mijn e-mails doornam.

‘Min of meer. Ik huur een kantoorruimte hierboven.’

‘Vet. Ik ben hier al een paar jaar. Ik heb het café geopend met mijn ouders, maar ze zijn met pensioen gegaan, dus is het nu alleen ik en het team.’

‘Wauw, gefeliciteerd. Ik wist niet dat je de eigenaar was.’ Ik had haar al een paar keer gezien sinds ik de buurt had verkend en mijn route naar het werk had geoefend. Oké, ik kon eigenlijk gewoon niet wachten om naar het kantoor te verhuizen, en de aantrekkelijke geur die uit Mocha kwam lokte me geregeld naar binnen.

‘De meeste mensen niet. Ze zijn vrij verbaasd als ze om een supervisor vragen en dan nog steeds met mij te maken krijgen.’

We lachten, en ik stak mijn hand naar haar uit. ‘Ik ben Erica.’

‘Simone. Deze zijn van het huis.’

‘Te gek. Dank je wel.’

‘Niets te danken.’ Ze kuierde terug naar de koffiebar, met rondingen waar zelfs ik jaloers op was. Simone was duidelijk aanwezig en ze maakte een geweldige latte, dus was ze niet zomaar over het hoofd te zien. De klanten om me heen volgden haar met hun blikken tot ze veilig achter de toonbank verborgen was.

Liz kwam binnen en trof me bij mijn tafeltje.

‘Wauw, wat ben je bruin,’ zei ik, terwijl ik Liz’ vermogen bewonderde om er met naar ik aannam zeer weinig moeite uit te zien als een catalogusmodel. Op de een of andere manier zag haar perfecte blonde bob er zelfs nog lichter uit dan de laatste keer dat we samen koffie dronken. Zelf had ik mijn haar opgestoken in een rommelig knotje, en ik was gekleed in een geliefde gescheurde spijkerbroek en een *tie-dye*-hemdje, klaar om de kantoorruimte schoon te maken voordat ons meubilair werd afgeleverd.

‘Dank je! Barcelona was geweldig. Je moet er echt een keer naartoe. Mijn ouders hebben er een villa gehuurd en ik heb eigenlijk de hele tijd alleen maar op het strand gelegen. Absoluut heerlijk.’

‘Klinkt geweldig.’

‘En wat heb jij zoal gedaan?’ Ze nam een slokje van haar latte.

‘Ik heb mijn financiering voor het bedrijf gekregen, dus heb ik kantooruimte gevonden en nu ben ik de boel aan het opknappen en personeel aan het zoeken.’

‘Wauw, gefeliciteerd!’

‘Dank je wel.’

‘Wat voor mensen zoek je?’

‘We hebben al een paar nieuwe programmeurs, maar het valt me niet mee om een marketingdirecteur te vinden. Ik heb nog niemand gezien waar ik steil van achteroversla, maar ik heb op korte termijn iemand nodig. Ik kan die pet niet ook nog dragen met alle andere dingen die ik onder mijn hoede heb.’

‘O mijn god, ik weet de perfecte persoon.’ Ze klapte in haar handen en begon toen in haar tasje te zoeken.

‘Ja?’

‘Mijn vriendin Risa. De afgelopen paar zomers heeft ze voor een marketingbedrijf gewerkt. Ze is bij ons afgestudeerd en is nu op zoek naar een baan. Ze is helemaal gek van mode. Je zult weg van haar zijn.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. Zelf was ik niet echt gek van mode. Inderdaad, ik leidde een mode-sociaalnetwerk, maar dat was zakelijk. Geobsedeerd zijn door mode was Alli’s ding, maar omdat Alli degene was die ik moest vervangen, was deze vrouw misschien wel de moeite waard om eens mee te praten.

‘Ik probeer mijn zakenpartner te vervangen die voor haar werk naar New York is verhuisd, dus dan zou ze bereid moeten

zijn om veel verantwoordelijkheid op zich te nemen voor een mager beginsalaris. Niet echt voor iedereen een droombaan.'

Liz schudde haar hoofd, schijnbaar niet ontmoedigd. 'Klinkt perfect, eigenlijk. Je moet eens met haar praten. Ik kan me vergissen en misschien is ze op zoek naar iets heel anders, maar het kan geen kwaad om contact met haar te zoeken. Je weet maar nooit.'

Ik haalde mijn schouders op. 'Goed, maar ik kan niets beloven, oké?'

'Absoluut. Ze is een vriendin, maar we zijn niet heel erg dik met elkaar, dus als het niet werkt, even goede vrienden.'

'Oké, cool.'

Ik wachtte tot ze me de informatie op haar telefoon stuurde en ik liet mijn gedachten afdwalen naar alles wat ik moest doen voordat we boven van start konden gaan.

'Ik ben echt blij dat we weer contact hebben gelegd, Erica.' Liz glimlachte lief, waardoor ze me weer terugbracht naar het heden.

'Ik ook.'

'Ik heb toen ik weg was veel nagedacht over wat je hebt gezegd.' Haar uitdrukking veranderde en haar trekken werden zachter. 'Ik had meer begrip voor de hele situatie moeten hebben. Ik had niets om het mee te vergelijken, dus waarschijnlijk heb ik niet zo gereageerd als ik had moeten doen. Het spijt me dat ik niet degene kon zijn die je erdoorheen sleepte, maar ik wil nu proberen om een betere vriendin voor je te zijn, als het nog niet te laat is.' Haar stem werd zachter toen ze met me sprak, ook al was er veel geroezemoes in de koffiebar van de andere klanten die met hun eigen gesprekken bezig waren.

'Natuurlijk niet. Maak je daar maar geen zorgen om.'

Ik wuifde haar verontschuldiging weg en alle emoties die ze ermee dreigde op te roepen. Een van de redenen dat we uit

elkaar waren gegroeid was juist de voortdurende herinnering aan de moeilijke periode uit mijn leven die we samen hadden meegemaakt. Ik wilde onze vriendschap echt nog een kans geven, maar ik hoopte serieus dat dat niet betekende dat we elke keer als we afspraken het verleden opnieuw beleefden.

‘We hebben het hier over het verre verleden, Liz. Ik ben verdergegaan met mijn leven en ik heb geen belangstelling om er verder bij stil te staan. Ik heb op dit moment een miljoen andere dingen aan mijn hoofd.’

‘Juist.’ Ze knikte. ‘Hoe doe je dat toch? Ik zie mezelf van mijn levensdagen geen bedrijf leiden. Ik zou niet eens weten waar ik moest beginnen.’

‘Er is absoluut sprake van een leercurve, maar dat geldt waarschijnlijk voor alles. Hoe gaat het met jouw baan?’ Ze moest al zijn begonnen in haar functie bij een van de grote investeringsfirma’s van de stad.

‘Geweldig eigenlijk, behalve dan dat ik nu in de spreadsheethel zit. Maar ik leer heel veel en ik probeer erachter te komen hoe het moet. Ik geloof dat ik het wel leuk vind. Bovendien werken er heel veel sexy mannen voor de firma. Belangrijke bonus.’

Ik lachte, omdat ik me herinnerde hoe jongensgek ze was geweest toen we in ons eerste jaar een kamer in het studentenhuis met elkaar hadden gedeeld. Waarschijnlijk was het zelfs haar liefde voor jongens en feestjes waardoor we op een avond buiten de campus bij een studentenhuis voor corpballen waren beland. Ik schudde mijn hoofd en duwde de gedachten aan die afschuwelijke avond met Mark uit mijn hoofd.

Nu ik de identiteit kende van de man die me had verkracht, was ik zelfs nog vastbeslotener om me niet door de ervaring te laten overheersen. Ik was sterker dan de pijn die hij bij me had

achtergelaten, en ik was al te ver gekomen om me te beklagen over de onschuld die hij me had afgenomen.

‘Ik zou heel graag het nieuwe kantoor een keer komen bekijken,’ zei ze.

‘Dat is goed. Zodra we alles hebben ingericht, moet je een keer langskomen. En nu je het zegt: ik moet echt gaan. Het meubilair wordt morgen afgeleverd en ik heb een hele avond schoonmaken voor de boeg.’

‘Geeft niks, hoor. Ik vond het geweldig om je weer te zien.’

‘Ik jou ook.’ Ik glimlachte en gaf haar een snelle knuffel.

Ik haastte me naar de eerste verdieping. Ik had de plek niet gezien sinds ik de beslissing had genomen om het te huren. Ik stond te popelen om er onze stempel op te drukken, ook al betekende dat dat ik me een beetje vies moest maken.

Voor de deur bleef ik stilstaan. De oude deur van een paar dagen geleden was volkomen onherkenbaar. Het hout was met satijnglansverf grijs geschilderd en het raam was van matglas, met in het midden een transparant silhouet van ons bedrijfslogo. Ik draaide de sleutel om onder de glanzende chromen deurkruk en deed de deur open.

De oorspronkelijke vloeren waren nu glanzend gerenoveerd met een nieuwe laklaag. Fraai bewerkte witte sierlijsten waren langs de ramen en de muren aangebracht waar ze het plafond ontmoetten. Een nieuwe plafondventilator en spotbalken brachten de ruimte de eenentwintigste eeuw in.

Ik pakte mijn telefoon en belde Fiona.

‘Hoi Erica.’

‘Moet je me misschien iets vertellen?’

‘Wat? O.’

‘Ik dacht dat we dit wel achter ons hadden gelaten.’ Ik probeerde mijn toon vlak te houden, maar wanneer zou ze eens

leren dat ze Blake bij mijn bedrijf vandaan moest houden?

‘Erica, hij is mijn grote broer. Wat wil je dat ik doe? Hij wilde helpen. Je weet hoe hij is.’

Ja, ik wist hoe hij was en dat hij het onmogelijk maakte om nee te zeggen, vooral als hij zijn zinnen op iets had gezet. Ik liep vol bewondering de kamer door en zag dat de ruimte volledig was veranderd sinds ik er voor het laatst was geweest. Ik kon me niets beters voorstellen. Het enige wat ik nog kon bedenken was in gedachten het meubilair opstellen. Blake had de rest gedaan. Godsamme.

‘Nou, het ziet er geweldig uit. Het is perfect.’

‘Ik weet het. Ik heb stiekem even gekeken voordat ik je de sleutels gaf. Hij heeft er iets prachtigs van gemaakt. Precies wat ik voor ogen had.’ Haar behoedzaamheid na mijn reactie was duidelijk verdwenen en haar enthousiasme kwam aan de oppervlakte.

Ik zuchtte en tikte met mijn voet. Ja, verdomme, ik was ook enthousiast.

‘Goed dan. Maar ik ben nog steeds boos op je, hoor,’ zei ik, volkomen onovertuigend.

‘Ik trakteer je wel een keer op een drankje en dan vergeet je het helemaal.’

‘Meestal heb ik wel een paar drankjes nodig om iets te vergeten.’

Ze lachte. ‘Daar zal ik niet tegenin gaan. Nou, geniet van de ruimte. Gefeliciteerd.’

‘Dank je wel. Ik spreek je later.’

Ik liet mijn tas – zwaar van de schoonmaakspullen die nu niet meer nodig waren – op de vloer zakken. Ik zat met gekruiste benen midden in de kamer en liet het allemaal op me inwerken. Elk babystapje dat we de afgelopen paar weken met

het bedrijf hadden gezet had overdonderend geleken en Blake slaagde er altijd weer in om het nog te overtreffen.

Net op dat moment ging de deur open en de gestalte van Blake vulde de deuropening. Hij droeg een fles champagne, een deken en een bruine papieren tas. Er krulde een veelbetekende glimlach om zijn lippen.

‘Hoe is het met mijn lievelingsbaas?’

‘Mag niet klagen,’ zei ik vlak, terwijl ik opkeek naar zijn indrukwekkende lichaam dat boven me uittorende.

Hij rolde de deken uit, ging zitten en klopte op het plekje naast hem om me uit te nodigen daar bij hem te gaan zitten.

‘Wat is dit allemaal?’

‘Ik dacht dat we wel een kantoorpicknick konden houden om de nieuwe stek te vieren.’

Hij grijnsde, draaide de kurk van de champagne en goot toen de bubbels in twee glazen die hij uit de tas haalde.

We keken elkaar aan. Hij probeerde mijn stemming te peilen.

‘Ben je boos?’

‘Misschien,’ loog ik. Gelukkig had hij er zo prachtig werk van gemaakt dat ik hem en zijn medeplichtige al had vergeven.

Zijn wenkbrauwen schoten omhoog alsof hij wachtte tot ik reageerde. Ik raakte een beetje verloren in zijn ogen. Zijn prachtige lichtbruine irissen onder de dikke, lange wimpers trokken de aandacht in een gezicht dat me met verontrustende regelmaat de adem benam. De scherpe lijnen van zijn kaak. Zijn licht gebruinde huid en volle, heerlijke lippen die me herinnerden aan de verschrikkelijke, zalige dingen die ze bij me konden doen. Ik kon uren naar hem kijken en nooit moe worden van hoe hij me deed voelen. Bezeten en geobsedeerd. Ik had me nog nooit zo gewild of zo verrukt gevoeld door een ander menselijk wezen. Blake was alles bij elkaar prachtig en gek-

makend tegelijkertijd en ik hield van hem met heel mijn hart.

Ik zuchtte, in de hoop dat ik niet zo hopeloos verliefd leek als ik me voelde. ‘Ik accepteer je krankzinnigheid.’

‘Brave meid.’ Hij ontspande zichtbaar en glimlachte naar me.

Ik wilde graag dichterbij hem komen, en daarom accepteerde ik zijn eerdere uitnodiging en ging ik bij hem op de deken zitten. Ik pakte het glas champagne aan dat hij me aanreikte en nam er een slok van.

‘Vind je het mooi?’

‘Ik vind het prachtig.’ Ondanks zijn twijfels over de locatie leek hij toch een bepaalde visie voor de plek te hebben.

‘Dat hoopte ik al.’

‘Hoe komt het dat je je hebt bedacht?’

Hij fronste. ‘Wat bedoel je?’

‘Je maakte heel erg duidelijk dat je de pest had aan deze plek toen we ernaar gingen kijken.’

‘Ik wilde je uiteraard dichterbij me hebben. Maar dit is wat jij wilde. Jij accepteert mijn “krankzinnigheid” zoals jij het noemt, en ik accepteer jouw koppigheid.’

Ik staaarde hem een tijdje aan. Ik kon niet echt bezwaar maken tegen zijn beschrijving van mij. ‘Sommige mensen zouden dat een vooruitgang noemen.’

Hij lachte op een manier die me deed geloven dat niemand ooit nog zo ver met hem was gekomen. We hadden er niet over gepraat, maar Blake kwam me niet voor als iemand die vaak compromissen sloot. Eerlijk gezegd deden we dat allebei niet, maar op de een of andere manier waren we bezig uit te vinden hoe het moest. Dat hij mijn kantoor helemaal opnieuw had ingericht was veel te overdreven, maar dat hij mijn beslissing had geaccepteerd was een stap in de goede richting.

Ik nipte aan de gekoelde bubbels. Er kwam een stilte in de

lucht te hangen. ‘Je moet me een beetje laten worstelen, weet je.’

Hij trok zijn wenkbrauwen op. ‘Hoor je wel wat je zegt?’

‘Ja, dat doe ik. En ik weet dat ik niet zal groeien als jij je er altijd maar mee bemoeit voordat ik een uitdaging kan aanpakken of een fout kan maken. Ik wil die kansen hebben, anders loop ik alleen maar in zo’n fantasiewereld rond waar jij al mijn problemen oplost en ik nooit zal weten hoe het echt is om een bedrijf te leiden.’

Hij blies luid zijn adem uit. ‘Oké dan. Hoe betrokken wil je dat ik ben?’

‘Wat vind je ervan dat je me jou om hulp laat vragen als ik die nodig heb?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Dat doe je toch niet.’

Ik rolde met mijn ogen, maar ergens had hij wel gelijk. Ik was zo koppig als de pest en vroeg vrijwel nooit om hulp.

‘Hé’ Hij pakte me bij mijn kin en draaide me naar zich toe. ‘Ik ben trots op je.’

‘Waarom? Omdat ik je voor vier miljoen dollar heb weten af te zetten?’

Hij lachte. ‘Als dat allemaal onderdeel was van je masterplan, dan ben ik inderdaad extreem trots, want dat had ik nooit zien aankomen.’

Ik grijnsde onwillekeurig. Ik zou bijna alles hebben gedaan om maar geen geld van hem aan te hoeven nemen, en dat wist hij.

‘Nee, even serieus. Dit is een grote stap. Ik wil dat je onthoudt dat je van het moment moet genieten.’

En dat is precies wat ik deed. Als ik bij Blake was, werd elk moment iets fijner. Veel fijner. Hij gaf alles een soort van verwondering mee, waardoor ik me afvroeg hoe ik ooit het saai bestaan had overleefd dat ik leven had genoemd voordat hij

binnenwandelde en alles op z'n kop zette.

‘Dat doe ik, dankzij jou.’ Ik boog me naar hem toe en raakte zijn lippen met die van mij.

Hij hield mijn gezicht vast in zijn handpalmen en trok met zijn tong langs mijn lippen, duwde ze open en doopte zijn tong met zachte halen in mijn mond.

‘Ga je me niet vragen wat er in de tas zit?’

Ik week iets achteruit, buiten adem en wat wazig van zijn smaak en zijn geur. Fris, ruw en mannelijk, uniek voor Blake. Hij draaide zich om en pakte de bruine tas uit. Hij zette een bakje vol aardbeien, slagroom en een glazen potje met culinaire chocoladesaus neer.

‘Wat voor picknick had je in gedachten?’

Hij hield het glazen potje omhoog. ‘Beneden druppelen ze deze zalige chocoladesaus over de lattes en het gebak. Ik denk dat het niet te koop is, maar toen ik beleefd uitlegde dat ik het van je naakte lichaam ging likken om het nieuwe kantoor in te wijden, wilden ze het me uiteindelijk wel verkopen.’

Ik giechelde en probeerde me dat onwaarschijnlijke gesprek tussen hem en Simone voor te stellen. Hij draaide het deksel open en bood het aan mij aan. Ik doopte mijn vinger in de chocolade en daarna in mijn mond. De chocolade omhulde mijn tong, de smaak was hemels decadent, en de ervaring werd nog verhoogd door de zekerheid dat Blake zich binnenkort aan zijn voornemen zou houden.

‘Ik dacht dat je tegen vluggertjes op kantoor was,’ zei ik.

‘Dit is jóúw kantoor. Daar gelden andere regels.’

‘En die ben jij blijkbaar al aan het opstellen.’ Ik doopte mijn vinger weer in de chocoladesaus, maar voordat ik hem naar mijn mond kon brengen, trok Blake hem vlug in zijn mond en tongde suggestief het topje van mijn vinger.